

Terrasses de bars i ocupació de la via pública

"Afrontar els problemes quan arriben, parlar amb el sector de la restauració i el veïnat, buscar solucions i encarar els conflictes acostuma a ser una estratègia eficient i que genera beneficis per a la ciutat"

El mes de maig, quan s'estava relaxant el distanciament social, des del Grup Municipal d'Alternativa d'Unitat Popular vam demanar de forma reiterada al govern que es permetés a bars i restaurants ampliar terrasses de forma controlada, i mai en detriment de la circulació o estada de vianants. L'AUP proposàvem estudiar petites ampliacions retirant places d'aparcament, possibilitat de canviar les direccions d'alguns carrers i reduir-ne el trànsit, increment en places on hi hagués poca ocupació, etc.

Havia de ser una intervenció pràcticament quirúrgica, en funció de la demanda dels propis bars i restaurants i del lloc on estiguessin situats. Tres mesos d'aturada de l'activitat feien necessària la reobertura per a mantenir el teixit econòmic, però també feien necessari que es reprengués la vida al carrer amb distanciament, salut, i reducció de riscos, i fent compatible aquesta represa amb el descans veïnal.

Hi ha zones de la ciutat (com la plaça de l'església, del Casino, o Anselm Clavé) sobreocupades per terrasses i on es fa difícil incrementar l'espai, però també n'hi ha d'altres on petits negocis només compten amb dues o tres taules a la porta del bar.

Des del govern se'ns va respondre que aquesta situació generaria greuges comparatius i que, per tant, no era possible. Sabem, però, que d'altres ajuntaments (per exemple, a Ripollet) han procedit com proposàvem. A Rubí, dos mesos després, les desigualtats estan generades per la inacció del govern i la seva por a tenir conflictes: els bars que comptaven el 2019 amb terrasses àmplies se'n beneficien, els que no en tenien, en surten perjudicats; aquells propietaris que posen més taules del compte no estan sent sancionats o controlats, encara que no compleixin les mesures de distanciament, però tampoc tenen cap possibilitat de renegociar l'ocupació per a ampliar-la quan és possible, mentre els que es limiten a fer el què diu la seva llicència en surten perjudicats. El soroll i les molèsties al veïnat es multiplica en algunes zones, mentre en d'altres manquen espais d'oci i lleure.

Afrontar els problemes quan arriben, parlar amb el sector de la restauració i el veïnat, buscar solucions i encarar els conflictes acostuma a ser una estratègia eficient i que genera beneficis per a la ciutat. No fer-ho incrementa la conflictivitat: queixes ciutadanes per incompliment del distanciament, per excessiu soroll en algunes zones, per incompliment del nombre de taules que es poden posar; queixes de restauradors que no poden posar terrassa; conflictes entre el propi gremi perquè uns compleixen normativa i altres no; manca d'espais d'oci i lleure per la gent jove, etc.

Paral·lelament, ens trobem una policia local amb pocs efectius i dificultats per a dur a terme la seva tasca, que és requerida contínuament pel veïnat (per soroll, per conflictes, per brutícia, per baralles). Mentre no es resol políticament aquesta manca d'efectius, hi ha altres vies que els ajuntaments també han d'explorar per a fer aquesta tasca de mediació i control: agents cívics, educadores socials, etc. La sanció no és la única forma d'intervenir, ni tan sols és sempre la més efectiva. *Però el que en qualsevol cas no es pot permetre un govern és no actuar.*

En una situació de pandèmia que, recordem, no està superada, una de les tasques més importants

que pot fer l'administració local és regular l'ús de l'espai públic per a garantir el desenvolupament de l'activitat social i econòmica amb seguretat. Des de l'AUP hem demanat repetidament que el govern entomi aquest paper. Restem a l'espera.